

Istoria Ascunsă a Versetului Patruzeci – Numărul Douăzeci și Unu

Al Doilea Vaiet – Partea a Opta – Ezechiel Numărul Doi

Jeff Pippenger

2026-08-05

Ezechiel îi reprezintă pe aceia pentru care Leul din seminția lui Iuda a împlinit o lucrare de instruire, iar instruirea Sa de bază este „învățătură peste învățătură”.

Căroră le-a zis: „Iată odihna cu care puteți da odihnă celui obosit; iată înviorarea”; totuși n-au voit să asculte. Dar cuvântul Domnului le-a fost: poruncă peste poruncă, poruncă peste poruncă; rând peste rând, rând peste rând; puțin aici, puțin acolo; ca să meargă, și să cadă pe spate, și să fie zdrobiți, și prinși în laț, și capturați. Isaia 28:12, 13.

În prezent, Leul din seminția lui Iuda deschide cartea lui Ezechiel. Ni se spune că Ezechiel este preot în anul al treizecilea, fie că „treizeci” reprezintă vârsta sa simbolică de preot, fie al treizecilea an din linia profetică ce a început la Marele Jubileu al lui Iosia. Preoția finală a zilelor de pe urmă este cea a celor o sută patruzeci și patru de mii, iar istoriile literale străvechi prefigurează o istorie simbolică în zilele de pe urmă.

Ci voi veți fi numiți Preoții Domnului; oamenii vă vor numi Slujitorii Dumnezeului nostru; veți mânca bogățiile neamurilor și vă veți fâli cu slava lor. Isaia 61:6.

Ezechiel este un simbol al poporului lui Dumnezeu în zilele de pe urmă — istoria sacră pe care fiecare mărturie profetică o identifică. Acea istorie sacră este mișcarea îngerului al treilea, care a fost tipificată în mod deosebit de mișcarea primului înger în 1840. Mișcarea primului înger a fost îngerul alfa al celor trei îngeri, iar al treilea este îngerul omega. Ezechiel este, prin urmare, aliniat cu Petru în timpul sigilării celor o sută patruzeci și patru de mii. Istoria simbolică în care sunt situați atât Petru, cât și Ezechiel este reprezentată ca istoria Panium.

Cărticica##

Ezechiel ia cărticica, așa cum a făcut și Ioan în Apocalipsa zece.

Dar tu, fiu al omului, ascultă ce-ți spun; nu fi răzvrătit ca acea casă răzvrătită: deschide-ți gura și mănâncă ceea ce îți dau. Și când m-am uitat, iată că o mână era trimisă către mine; și, iată, în ea era un sul de carte; și l-a întins înaintea mea; și era scris pe dinăuntru și pe dinafară; și în el erau scrise plângeri, tânguire și vaiet. Mai mult, El mi-a zis: Fiul omului, mănâncă ce găsești; mănâncă acest sul și du-te, vorbește casei lui Israel. Atunci mi-am deschis gura, și El m-a făcut să mănânc acel sul. Și El mi-a zis: Fiul omului, fă-ți pântecele să mănânce și umple-ți măruntaiele cu acest sul pe care ți-l dau. Atunci l-am mâncat; și în gura mea a fost dulce ca mierea. Ezechiel 2:8–10, 3:1–3.

În Apocalipsa 10, Ioan mănâncă cărticica, iar întregul capitol reprezintă manifestarea puterii lui Dumnezeu de la 11 august 1840 până la 22 octombrie 1844.

„Îngerul care se unește în proclamarea soliei celui de-al treilea înger trebuie să lumineze întregul pământ cu slava sa. Aici este prevestită o lucrare de întindere mondială și de o putere nemaivăzută. Mișcarea adventă din 1840–44 a fost o manifestare glorioasă a puterii lui Dumnezeu; solia primului înger a fost dusă la fiecare stațiune misionară din lume și, în unele țări, a existat cel mai mare interes religios care a fost văzut în vreun ținut de la Reforma secolului al șaisprezecelea; dar acestea trebuie să fie întrecute de puternica mișcare de sub ultima avertizare a celui de-al treilea înger.” Tragedia veacurilor, 611.

Ezechiel este aliniat cu Ioan în capitolul zece din Apocalipsa, astfel că Petru, Ioan și Ezechiel stau împreună în locul ce le-a fost rânduit în timpul sigilării celor o sută patruzeci și patru de mii.

1840 până la 1844 reprezintă o perioadă de patru ani care a început atunci când profeția timpului, care începuse cu o perioadă de o sută cincizeci de ani la 27 iulie 1299. Acele „cinci luni” s-au încheiat și s-au unit cu profeția timpului de trei sute nouăzeci și unu de ani și cincisprezece zile, care s-a încheiat la 11 august 1840, când glorioasa manifestare a puterii lui Dumnezeu s-a făcut cunoscută până la 22 octombrie 1844. Atunci aplicarea timpului profetic a încetat.

Și a jurat pe Cel ce este viu în vecii vecilor, care a creat cerul și lucrurile care sunt în el, și pământul și lucrurile care sunt pe el, și marea și lucrurile care sunt în ea, că nu va mai fi timp. Apocalipsa 10:6.

Timpul profetic a încetat să mai fie o aplicare validă a profeției la 22 octombrie 1844. Ezechiel, Petru și Ioan îi reprezintă fiecare pe fecioarele înțelepte ale lui Dumnezeu din mișcarea primului și a celui de-al doilea înger, precum și din mișcarea celui de-al treilea înger.

Viziuni

Primele „unsprezece” capitole ale lui Ezechiel prezintă o serie de „viziuni”, așa cum este arătat în versetul unu al capitolului întâi.

Și s-a întâmplat că, în al trezecilea an, în luna a patra, în ziua a cincea a lunii, pe când eram între cei duși în robie, lângă râul Chebar, cerurile s-au deschis și am văzut vedenii de la Dumnezeu. Ezechiel 1:1.

„Viziunile” din primele unsprezece capitole au fost date mai întâi în capitolul întâi, lângă râul Chebar; apoi au fost dezvoltate în vedenia din capitolul al treilea, pe „câmpie”, iar apoi din nou în vedenia din capitolul al optulea, la Ierusalim. Cele trei locuri — râul Chebar, câmpia și Ierusalimul — reprezintă trei vedenii care, împreună, alcătuiesc o singură vedenie, și anume „viziunile” din versetul unu și din primele „unsprezece” capitole.

Jubileu

Considerarea celui de-al trezecilea an ca fiind al trezecilea an al ciclului Jubileului care a început la faimosul Paște al lui Iosia și care apoi s-a încheiat la 22 octombrie este ușor de susținut, căci

aceea linie particulară a istoriei sacre este înfățișată distinct, linie peste linie, prin mai mult de un martor. Ca exemplu: Paștele reprezintă sărbătorile de primăvară, iar ziua ispășirii reprezintă sărbătorile de toamnă. Prin urmare, Leviticul douăzeci și trei este aliniat cu ciclul Jubileului care a început cu Iosia. Există și alte linii care se aliniază cu istoria reprezentată de regele Iosia până la 22 octombrie 573 î.Hr. Împlinirea istorică, la 22 octombrie 573 î.Hr., a unui an de Jubileu este susținută de istorici.

Cronologii sunt, în general, de acord să plaseze ziua ispășirii la 22 octombrie 573 î.Hr., iar Marele Paște al lui Iosia, în 622 î.Hr., este de asemenea o dată acceptată de acei cronologi biblici. Paștele, simbol al sărbătorilor de primăvară, a început un ciclu jubiliar de patruzeci și nouă de ani, care s-a încheiat la simbolul sărbătorilor de toamnă, în ziua ispășirii. Cele șapte săptămâni de ani care alcătuiau patruzeci și nouă de ani erau simbolurile Sabatului țării.

„Pe fiecare pagină, fie că este istorie, sau precept, sau profeție, Scripturile Vechiului Testament sunt iradiate de slava Fiului lui Dumnezeu. În măsura în care era de rânduială divină, întregul sistem al iudaismului era o profeție condensată a Evangheliei. Despre Hristos „toți prorocii mărturisesc”. Faptele Apostolilor 10:43. De la făgăduința dată lui Adam, de-a lungul șirului patriarhal și al economiei legii, lumina slăvită a cerului a făcut lămurite urmele pașilor Răscumpărătorului. Văzătorii au contemplat Steaua Betleemului, pe Șilo, Cel ce avea să vină, pe măsură ce lucrurile viitoare treceau pe dinaintea lor într-o tainică procesiune. În fiecare jertfă era arătată moartea lui Hristos. În fiecare nor de tămâie se înălța neprihănirea Lui. Prin fiecare trâmbiță de jubileu era vestit Numele Lui. În înfricoșătoarea taină a Locului Preasfânt locuia slava Lui.” Hristos, Lumina lumii, 211.

Șaptesprezece

Zedechia fusese dus în Babilon când Ierusalimul a căzut cu paisprezece ani înainte de 573 î.Hr. Istoricii evrei identifică ciclul Jubileului de la Iosia, în 622, până la 22 octombrie 573, ca fiind al 17-lea ciclu al Jubileului. Perioada de la bătălia de la Rafia până la bătălia de la Panium a fost de șaptesprezece ani. Ptolemeu a fost biruitorul în bătălia de la Rafia și a domnit ca împărat al sudului timp de șaptesprezece ani. De la Edictul de la Milano până când Constantin și-a împărțit imperiul, în 330, au fost șaptesprezece ani. În al șaptesprezecelea ciclu al Jubileului, Ierusalimul a fost distrus de Nebucadnețar.

Căci copiii lui Israel vor rămâne multe zile fără împărat, și fără căpetenie, și fără jertfă, și fără chip cioplit, și fără efod, și fără terafimi; după aceea copiii lui Israel se vor întoarce și vor căuta pe Domnul Dumnezeuul lor și pe David, împăratul lor; și se vor teme de Domnul și de bunătatea Lui în zilele de pe urmă. Osea 3:4, 5.

Osea abordează un subiect care are legătură directă cu captivitatea lui Zedechia, deși el reprezintă, totodată, și începutul captivității împărăției de nord în 723 î.Hr. Motivul pentru care pasajul lui Osea se leagă de mărturia lui Ezechiel ține de respingerea lui Dumnezeu atunci când Israel a insistat să aibă un împărat omenesc. Dorința lui Israel de a fi cărmuit de un împărat omenesc, mai degrabă decât de un Împărat divin, este înfățișată ca „mândria puterii voastre” în judecata celor „șapte vremi” din Levitic 26.

Și dacă nici după toate acestea nu Mă veți asculta, atunci vă voi pedepsi de șapte ori mai mult pentru păcatele voastre. Și voi frânge mândria puterii voastre; și voi face cerul vostru ca fierul și pământul vostru ca arama. Leviticul 26:18, 19.

„Mândria puterii voastre” reprezintă dorința lui Israel de a fi asemenea lumii și de a avea propriul lor împărat. Înlăturarea împăratului din împărăția de nord în anul 723 î.Hr., iar apoi captivitatea împăratului Zedechia al împărăției de sud în anul 586 î.Hr., reprezintă zdrobirea „mândriei” Israelului antic, iar mândria merge înaintea căderii. În profeția biblică, o „putere” este un împărat sau o împărăție, iar mândria lui Israel de a-și asigura un împărat omenesc marchează lepădarea teocrației și a Împăratului divin.

Și s-a întâmplat că, atunci când Samuel a îmbătrânit, i-a pus pe fiii săi judecători peste Israel. Numele întâiului său născut era Ioel, iar numele celui de-al doilea, Abia; ei erau judecători în Beer-Șeba. Dar fiii lui nu umblau în căile lui, ci s-au abătut după câștig necinstit, au luat mită și au strâmbat judecata. Atunci toți bătrânii lui Israel s-au adunat și au venit la Samuel, la Rama, și i-au zis: „Iată, tu ai îmbătrânit, iar fiii tăi nu umblă în căile tale; acum pune peste noi un împărat care să ne judece, ca toate neamurile.” Dar lucrul acesta i-a displicut lui Samuel, când au zis: „Dă-ne un împărat care să ne judece.” Și Samuel s-a rugat Domnului. Iar Domnul i-a zis lui Samuel: „Ascultă glasul poporului în tot ce-ți spun; căci nu pe tine te-au lepădat, ci pe Mine M-au lepădat, ca să nu domnesc peste ei. După toate faptele pe care le-au făcut din ziua când i-am scos din Egipt și până în ziua de astăzi, prin care M-au părăsit și au slujit altor dumnezei, tot astfel îți fac și ție. Acum, dar, ascultă glasul lor; însă avertizează-i solemn și arată-le felul împăratului care va domni peste ei.” 1 Samuel 8:1–9.

Se cuvine să se observe că, în acel moment, Israel L-a respins nu numai pe Dumnezeu ca împărat al lor, ci și Duhul Profeției, așa cum era reprezentat prin Samuel, căci se spune: „M-au părăsit și au slujit altor dumnezei; tot așa îți fac și ție.”

„Satana... împinge neîncetat în față ceea ce este fals — pentru a-i îndepărta de adevăr. Chiar ultima amăgire a Satanei va fi aceea de a face fără efect mărturia Duhului lui Dumnezeu. «Unde nu este nicio vedenie, poporul piere» (Proverbe 29:18). Satana va lucra cu iscusință, în felurite moduri și prin diferite instrumente, pentru a zdruncina încrederea poporului rămășiței lui Dumnezeu în mărturia cea adevărată.

„Se va aprinde o ură împotriva Mărturiilor, care este satanică. Lucrarea lui Satana va fi să zdruncine credința bisericilor în ele, din acest motiv: Satana nu poate avea o cale atât de liberă pentru a-și aduce amăgirile și a lega sufletele în rătăcirile lui, dacă avertizările, muștrările și sfaturile Duhului lui Dumnezeu sunt luate în seamă.” Solii alese, cartea 1, p. 48.

Ultima amăgire pentru teocrația Israelului antic a fost o respingere nu numai a lui Dumnezeu, ci și a Spiritului Profeției. Acea respingere din 1097 î.Hr. prefigurează ultima amăgire a adventismului laodicean de ziua a șaptea în 1863. „Cele șapte vremi” din Leviticul douăzeci și șase sunt Cuvântul lui Dumnezeu, iar Spiritul Profeției afirmă despre „cele șapte vremi” că „nu trebuie schimbate”.

„Am văzut că diagrama din 1843 a fost îndrumată de mâna Domnului și că nu trebuia să fie modificată; că cifrele erau așa cum le voia El; că mâna Sa era deasupra și ascundea o greșală

în unele dintre cifre, astfel încât nimeni nu o putea vedea, până când mâna Sa a fost îndepărtată.” Early Writings, 74.

Spiritul Profeției a aprobat, în mod evident, „cele șapte timpuri”, iar aprobarea ei a fost un avertisment de a nu se schimba cifrele de pe diagramă, în care „cele șapte timpuri” reprezintă coloana centrală și colțul din dreapta sus. Odată cu diagrama contrafăcută a lui Uriah Smith din 1863, a avut loc respingerea progresivă a adevărilor fundamentale, preînchipuită de Israelul din vechime în lepădarea lui de Dumnezeu, iar Spiritul Profeției a identificat răzvrătirea din 1863. Data răzvrătirii din 1863 se aliniază cu linia profetică prezentată în cartea lui Ezechiel. În acea linie istorică, concluzia a fost distrugerea Ierusalimului, care preînchipuia legea duminicală. Perioada de la 1863 până la legea duminicală care urmează să vină în curând a fost preînchipuită de istoria regelui Saul din 1097 î.Hr. până la Zedechia în 586 î.Hr.

Zedechia a fost dus în captivitate la Babilon cu paisprezece ani înainte de Jubileul din 573 î.Hr. Al șaptesprezecelea ciclu jubiliar a început în 622 î.Hr., iar în al treizecilea an Ezechiel este prezentat ca preot în 591 î.Hr., apoi, cinci ani mai târziu, Ierusalimul a fost distrus în 586 î.Hr. A fost distrus în aceeași zi a anului în care a fost distrus a doua oară, în anul 70 d.Hr., de către Titus. Versetul unu din Ezechiel unu este cu cinci ani înainte de distrugerea Ierusalimului și cu nouăsprezece ani înainte de viziunea templului din capitolul patruzeci.

În al douăzeci și cincilea an al robiei noastre, la începutul anului, în ziua a zecea a lunii, în al paisprezecelea an după ce cetatea fusese lovită, chiar în ziua aceea mâna Domnului a fost peste mine și m-a dus acolo. Ezechiel 40:1.

Pentru neascultarea față de legământul Sabatului țării, Dumnezeu a arătat că „de șapte ori” avea să fie blestemul pentru neascultarea față de anul al șaptelea, care este Sabatul țării. „Vreme” înseamnă un an, iar un „an” este de trei sute șazeci de zile, iar de șapte ori trei sute șazeci înseamnă două mii cinci sute douăzeci de ani. Este posibil ca milleriții să nu fi folosit expresia „cei două mii cinci sute douăzeci”, dar ambele lor hărți sacre identificau numeric cei două mii cinci sute douăzeci de ani.

Proclamarea blestemului de șapte ori asupra atât a împărăției de nord a lui Israel, cât și a împărăției de sud a lui Iuda a fost prima, sau se poate spune „fundamentală”, ori s-ar putea spune chiar înțelegerea „alfa” a lui William Miller. În 1863, biserica Laodiceană Adventistă de Ziua a Șaptea a respins înțelegerea fundamentală a descoperirilor lui Miller; „descoperiri” care reprezentau întreaga temelie a mișcării millerite. Inspirația a avertizat în mod direct că acest lucru s-ar putea întâmpla, și s-a întâmplat, și s-a întâmplat cu mult timp în urmă.

Temelia templului care a fost reconstruit după captivitatea din Babilon a fost terminată în istoria primului decret și înaintea celui de-al doilea decret. Templul a fost zidit pe deplin în istoria celui de-al doilea decret. În cel de-al treilea decret, suveranitatea națională a fost restaurată Israelului antic literal. William Miller a reprezentat primul înger care a sosit în 1798 și a fost investit cu putere la 11 august 1840. Al doilea înger a sosit după ce au fost puse temeliile, așa cum este reprezentat de diagrama din 1843, care a fost publicată în mai 1842. La prima dezamăgire din 1844, dezamăgirea alfa din 1844, au sosit al doilea înger și, de asemenea, timpul de întârziere din

parabola fecioarelor, iar când solia celui de-al doilea înger a fost investită cu putere la adunarea de tabără de la Exeter, templul a fost terminat. Apoi, la marea, sau omega, dezamăgire din 1844, Solul Legământului a venit deodată la templul Său, în împlinirea celor două mii trei sute de ani, care au început la cel de-al treilea decret și s-au încheiat la sosirea celui de-al treilea înger.

Iosiah înseamnă „temelia lui Dumnezeu”. Fie că este vorba despre împăratul Iosia sau despre Iosia Litch, amândoi sunt simboluri ale temeliei, așa cum este reprezentată în istoria primei porunci și așa cum este reprezentată de sărbătorile de primăvară expuse în primele douăzeci și două de versete din Leviticul douăzeci și trei. Temelia, sărbătorile de primăvară și prima poruncă sunt toate simboluri ale anului 1840 și ale împuternicirii primului înger. 22 octombrie 573 î.Hr., așa cum este prezentată în Ezechiel capitolul patruzeci, versetul unu, este un simbol al datei de 22 octombrie 1844 și al deschiderii judecății morților și, de asemenea, un simbol al datei de 11 septembrie 2001, la deschiderea judecății celor vii. Oricine a urmărit aceste articole ar trebui să cunoască aplicațiile pe care le folosesc.

Ezechiel este un simbol în cadrul istoriei profetice reprezentate în scrierile sale. Ezechiel este prezent atunci când cei douăzeci și cinci de bărbați se închină soarelui la sfârșitul capitolului opt. El este prezent, de asemenea, în capitolele următoare, când „sigilarea urmată de măcelărire” este adusă asupra Ierusalimului, pe care Ellen White îl identifică drept Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea. În primele unsprezece capitole, Ezechiel este adus în sanctuarul ceresc pentru a primi instrucțiunile sale, după cum milleriții au fost chemați să facă în 1844 și după cum această mișcare este chemată acum să facă.

Astfel, Ezechiel vă este un semn: după tot ce a făcut el, așa veți face și voi; și când se va împlini aceasta, veți cunoaște că Eu sunt Domnul Dumnezeu. Ezechiel 24:24.

Când va veni aceasta

Când ajungem în punctul din zilele de pe urmă în care lucrurile pe care Ezechiel le-a ilustrat se repetă în poporul lui Dumnezeu, atunci am ajuns la semnul lui Ezechiel. Când știți că Ezechiel îi reprezintă pe cei o sută patruzeci și patru de mii și știți aceasta la un nivel de credință și înțelegere care posedă așteptarea sfînșită că tot ceea ce este ilustrat de Ezechiel în scrierile sale prefigurează o succesiune sacră de evenimente în zilele de pe urmă, implicând pe cei o sută patruzeci și patru de mii — când știți aceasta, atunci „veți cunoaște” că „Domnul” este „Dumnezeu.”

Vom continua aceste gânduri în articolul următor.